

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA IV
KAKSOISSOLA 2000

ZINCLAIR PRODUCTIONS ESITTÄÄ

SUURI TRILOGIA IV

KAKSOISSOLA 2000

Kustannus Oy Toisvesi

Virrat

© Zinclair Productions
ja Kustannus Oy Toisvesi
Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittolato Oy
Kitusenkirja Oy Kirjapaino
Virrat 2025

Sisälllys

Esinäytös 1	7
Esinäytös 2	8
I Ansatsi hukassa	9
II Hopeanuoli apinana	13
III Mato Akamessa	16
IV Jäähvähäiset Kummasedälle	19
V Maailmanloppua odotellessa	21
VI Inhimillinen hetki	25
VII Maan alla	29

Tämän fiktiivisen tarinan tapahtumat tapahtuvat muutama kuukausi *Suuri hanke* -tarinan jälkeen sekä muutama kuukausi ennen *Ginga: Densetsu Weed* -sarjan alun tapahtumia.

Esinäytös 1

”Meni työpaikka, meni vaimo, meni koti, meni perintö. Ja nyt meni isoäidin hillopurkki. Kaikki merkit viittaavat siihen, että minun kannattaisi lopettaa elämäni. Ja mieluiten lähiaikoina eikä harmaassa tulevaisuudessa. Ainoa asia, mikä pitää minut vielä hengissä, on muistoni Mammonamasiinasta. Muistan vieläkin sen kosketuksen, sen tuoksun, äänen... Se on vallannut kaikki ajatukseni ja uneni. Nytkin haluaisin niin nukkua... Mutta sänkykin meni. Elämiseen ei vain ole mitään syytä.”

”Professori Eevala–Penttilä, pahoin pelkään, että aikanne on päättynyt. Jatkamme huomenna. Muistakaa ajatella elämänmyönteisiä ajatuksia, niin selviätte päivän yli.”

”Edellinen kallonkutistaja mumisi samaa ja lopputuloksena oli nykytila. Toisaalta tätä nykyä minulla ei ole enää mitään hävittävää, joten menköön nyt sitten vielä kerran. Ottakaa viimeiset rahani ja yrittäkää pelastaa minut. Muuta en pyydä.”

Esinäytös 2

Oli koirakunnan kolmannen ajan aamunkoitto, 13 vuotta Akakabuto-karhua vastaan käydyn Suuren taistelun päättymisen jälkeen. Kaksoissola-projekti oli unelma, jonka tuli estää uuden sodan syttyminen luomalla paikka, jossa koirat, karhut ja ihmiset voisivat ratkaista erimielisyytensä rauhassa. Omavarainen, kahdeksan hehtaarin laajuinen maailma puolueettomalla alueella – koti kaukana kotoa diplomaateille, huijareille, kauppiaille ja vaeltajille. Se voi olla vaarallinen paikka, mutta se on viimeinen, paras toivomme rauhasta. Tämä on Kaksoissolan koiraparatiisin viimeisen vuoden tarina. Vuosi on 1999. Paikan nimi on Kaksoissola.

I Ansatsi hukassa

"Atsaleat kukkivat tänään kauniisti", tuumaili Hopeanuoli maatessaan Ōun vuoriston lähellä sijaitsevalla niityllä. Kärpänen kipitti hänen kuonoaan pitkin, mutta se ei häirinnyt hänen suurta mietiskelyhetkeään. Edes viimeisestä valvomisesta kasautunut univelka ei haitannut hänen ajatustyötään.

Viime yönä Kaksoissolaan oli saapunut huonovointinen, arpien ja kuivuneen veren peittämä koira, joka kutsui itseään Loikkariksi. Hän väitti paenneensa pahamaineisesta rikollisliigasta, jonka jäsenet polveutuivat Yakuzaa palvelleista koirista. Muutama vuosi sitten Kaksoissolan armeija oli päihittänyt kyseisen ryhmän johtajan, Kummasedän, joka oli himonnut Ōun maita. Koska Hopeanuoli oli jättänyt Kummasedän henkiin, tämä oli päättänyt luonnollisesti kostaa. Kummasetä oli koonnut Yakuza-koirat uudelleen yhteen, ja nyt he olivat valmistautuneet yhteenottoon, joka tulisi toteutumaan lähipäivinä. Tehokkain mahdollisuus selviytyä olisi suorittaa yllätyshyökkäys heidän pesäpaikkaansa.

"Heidän tukikohtansa on ihmisten hylkäämä nelikerroksinen temppeleli muutaman tunnin juoksumatkan päässä täältä. Heillä on siellä kätöksessä suuri asevarasto, ja he ovat perineet taidon käsitellä aseita Yakuzan ajaltaan."

Leuto suvituuli pörrötti Hopeanuolen turkkia. Yhtäkkiä hän avasi sanaisen arkkunsa:

"Hhhhhhhhhhh...."

Hänen kuononsa kanssa tuttavuutta tehnyt kärpänen naurahiti ja lensi pois. Viimeöinen viima oli tehnyt tepposet hänen kurkulleen. Loikkari oli aloittamassa suunnitelmansa esittelyä läheisessä luolassa. Hopeanuoli mietti, olisiko hänestä tässä kunnossa tapaamisessa mitään hyötyä. Äänettömän hymähdyksen saattamana hän nousi pystyyn ja lähti luntustamaan kohti niityn lähellä olevaa luolaa.

"Kaikki ovat nyt koolla. Onnistuin varastamaan tempppelin pohjapiirustukset, jotta osaatte hahmottaa tilanteen. Temppelessä on siis neljä kerrosta, sekä kaksi kellarikerrosta. Tavoitteenamme on ylin kerros, jossa Kummasedän huoneisto sijaitsee. Kun hän on kuollut, heidän moraalinsa saa rajun iskun. Sitten he ovat vapaata riistaa."

"Vältämme tappamista niin paljon kuin voimme", Hopeanuoli sanoi tyyneästi ja hihkaisi samalla mielessään, että hänen äänensä oli palannut.

"Mutta Kummasetä ei ansaitse enää kolmatta mahdollisuutta. Jatka", John tiuskaisi jättämättä Hopeanuolelle aikaa hangata vastaan.

"Ensimmäinen kerros on rakenteeltaan yksinkertainen. Sen keskellä on suuri huone, jossa on toiseen kerrokseen johtavat portaat. Huonetta kuitenkin vartioivat vaaralliset toosa-koirat."

"Tarkoitat kai tosa-koirat?" Akame kysyi.

"En. Nimensä he saivat, kun he tunkivat päänsä televisiovaastaanottimiin eräällä kaatopaikalla eivätkä enää saaneet päätään ulos. Nyt he käyttävät niitä tehokkaasti puolustustarpeisiin."

"Ah, ymmärrän."

"Toinen kerros on varsin sokkeloinen. Yrittäkää painaa pohjapiirustus mieleenne. Punaisella merkityt kohdat ovat ansoja. Sokkeloa partioivat shikokulaiset jättisääsket, välttäkää niitä henkenne kaupalla. Ne pistävät suoraan sydämeen ja imevät sen tyhjiin."

"Kuulostaa hengenvaaralliselta."

"Kolmas kerros koostuu yhdestä suuresta huoneesta. Epäilen, että teitä odottaa siellä jonkinlainen pomotaistelu."

"Meitä? Sinä siis et tule mukaan?"

"Pilaillet kai? Minä en sinne palaa, en vaikka repisitte minut riekaleiksi. Sekin olisi pientä verrattuna heidän kidutusmenetelmiinsä."

Kokous jatkui läpi päivän, mutta Hopeanuoli vietti suurimman osan ajasta omissa ajatuksissaan. Välillä hän piipahti myös Benin ja Akamen ajatuksissa, mutta se teki aina hänen olonsa tukalaksi. Lopulta hän uskaltautui Loikkarin ajatuksiin, mutta se oli virhe. Mitään niin hirvittävää hän ei ollut koskaan tuntenut. Tämän koettelemuksen jälkeen Hopeanuoli ei enää koskaan käynyt kenenkään muun ajatuksissa, ja hänen ainutlaatuinen kykynsä jäi ikuisesti salaisuudeksi.

Kun kokous vihdoin päättyi, aurinko oli jo taivaanrannassa vilkuttamassa fanaattiselle kunnalleen hyvää yötä. Pimeys laskeutui nopeasti Öun vuoristoon. Niityn lähellä sijaitsi vanha mökki, josta välkkyi valoa. Lauman ylimmät jäsenet olivat kokoontuneet mökissä sijaitsevat televisiovastaanottimen äärelle. Riitaisa keskustelu hiljentyi, kun särisevistä kaiuttimista alkoi kuulua tuttu tunnusmusiikki.

Hopeanuoli tuijotti mökkiä atsaleoiden peittämältä kukkulalta väsyneenä mutta surullisena. Kuten edellisyönäkin, hänen päänsä täyttivät erilaiset ajatukset, joita hän yritti saada järjestykseen. Tulisiko Kaksoissolan koiraparatiisin vuosikausia kestänyt rauha nyt päättymään? Ovatko sotilaiden taistelutaidot ruostuneet? Kummasedän päihittäminen ei viimeksikään ollut pentujen leikkiä, ja nyt hän tuntee meidät ja taktiikkamme. Pitääkö Azukin ennustus maailmanlopusta paikkansa? Onko Loikkariin luottaminen? Ja onko huomennakin odotettavissa Tsiovannin luuydinkeittoa?

"Mutta mitä vaihtoehtoja meillä on? Kaikki on nyt kiinni Loikkarista ja hänen suunnitelmastaan", Hopeanuoli ajatteli ääneen ja nukahti silmänräpäyksessä lysähtäen atsaleaa tutkineen leppäkertun päälle. Vaikka Hopeanuoli ei ollut elämän lopettamisen kannalla, vahingoilta oli joskus vaikea välttyä.

Näin meni yö, ja sitten saapui aamu. Nousevan auringon säteet sinkoilivat puiden oksilta päämäärättömästi, Smithin lemmikkikukko päästi tavanomaisen, epäviereisen karjaisunsa, ja Hopeanuoli vilkaisi itseään peilistä ja totesi:

"Hyvä tavaton, minusta on tullut apina!"

II Hopeanuoli apinana

Hopeanuoli vilkaisi uudestaan peiliin, mutta järkytys oli jäädäkseen. Peilistä heijastui, ei vaaleanharmaa akita, vaan apinan näköinen hahmo. Muutamassa sekunnissa kaikki hänen yölliset ajatuksensa ja suunnitelmansa hävisivät, ja tyhjentyneen tilan täytti lukemattomat kysymysmerkit.

"Ei ole järkeä... Ei mitään järkeä... Tämän on oltava unta."

Hopeanuoli nipisti itseään kahdella sormimaisella ulokkeellaan. Kipu sai Hopeanuoli-apinan irvistämään ja paljastamaan hampaansa, jotka eivät muistuttaneet hänen omiaan. Hän jäi tuijottamaan kuvajaistaan, kunnes havahtui luolansa ulkopuolelta kuuluviin ääniin. Öun lauma oli kokoontunut kuuntelemaan Hopeanuolen kannustuspuhetta tulevaan hyökkäykseen. Mutta kuuntelisivatko he apinaa? Miten hän selittäisi heille tilanteen, jota hän itsekään ei vielä ollut ymmärtänyt?

Apinan astuessa esiin yleisö hiljentyi heti, aivan kuten hän oli pelännyt. Apina huojui hatarin askelin puhujankorokkeen päälle ja lausahti:

"Tässä olen enkä muuta voi."

Kiusallinen hiljaisuus jatkui. Nyt oli pakko keksiä jotakin.

"Minä... minä olen Hopeanuoli! En tiedä, mitä minulle on tapahtunut. Näytän apinalta, mutta sisimmässäni olen silti koira. Uskottehan minua-a-a-a...?"

Apinan suu jäi auki. Häntä kohti tallusti kahdella jalalla kävelevä, smokkiin pukeutunut koira. Se oli hänen isänsä, Riki, joka oli kuollut taistelussa Akakabutoa vastaan yli kymmenen vuotta sitten. Apinan silmät kostuivat näystä. Voimakas, määrätietoinen ja tuttu ääni täytti aukion:

"Ei paljon naurata."

Sitten kaikki mustui apinan silmissä. Hän räpäytteli silmiään, mutta kaikki pysyi pimeänä.

Pimeyttä kesti monta sekuntia. Yhtäkkiä alkoi korvia särkevä liikennemelu.

Apina seisoj kävelykadulla. Hänen edessään oli valtava seinä, jossa oli suuri juliste. Apinan silmät eivät olleet vielä tottuneet valoon, mutta hän pystyi erottamaan

julisteesta

isokirjaimista tekstiä:

**TEATTERI HIIHOO ESITTÄÄ:
MINÄ, APINA
ENSI-ILTA 19.07. KLO 19:00
LIPUT ENNAKKOVARAUKSELLA.**

Hopeanuoli tunnusteli apinanruumistansa. Hänen kätensä tarttuessa vetoketjumaiseen ulokkeeseen hän huokaisi helpotuksestaan. Kaikki oli selvää: hän oli teatteriasussa. Ei hän oikeasti ollut muuttunut apinaksi. Mutta sitten hänen huomionsa kiinnitti julisteessa oleva tekstinpätkä:

PÄÄOSASSA LEONARDO DICAPRIO.

Täydellinen hämmennys valtasi hänet jälleen.

"En kai ole... En mitenkään voi olla..."

Hopeanuoli tarttui vetoketjuun molemmilla apinankourillaan ja yritti riuhtoa sen auki – tuloksetta. Hän veti henkeä ja jatkoi vetoketjun repimistä kaikin voimin. Yhtäkkiä apinanpuku repeytyi keskeltä kahtia ja sisältä paljastui

Hopeanuoli heräsi. Akame oli tuonut hänelle aamupalaa ja tuupannut hänet hereille.

"Näin taas yhden unistani, joissa olin muu kuin koira. Mutta tällä kertaa en nähnyt loppuratkaisua. Pelkään, että se saattaa olla enne."

"Syy painajaisiisi on ainainen mietiskelysi. Anna aivojesi tyhjentyä välillä."

Hopeanuoli tiesi, että Akame oli oikeassa. Hän oli aina arvostanut Akamen viisaita sanoja, vaikka ei aina ollutkaan noudattanut niitä.

Mutta Hopeanuoli ei aavistanut, että syvällä Akamen sisällä piili mittaamaton pahuus...

III Mato Akamessa

Tarjoan tutkimusmatkan Akamen vatsalaukun sisälle: maha-happomerta silmän kantamattomiin. Siellä täällä kelluu lähes kokonaan syöpyneitä lihapaloja. Joukon sekaan on eksynyt lähes ehjänä säilynyt omenanpuolikas. Tuon omenan sisällä asuu eräs aikamme suurimmista ajattelihoista. Kerronnallisista syistä annettakoon tälle nimeksi vaikkapa Mato Katala. Seuraavassa hänen elämäkertansa lyhyesti.

Mato Katala syntyi kolmetuhatta vuotta sitten. Hänen ensimmäiset elinvuotensa sujuivat tavallisen matomaiseen tapaan: kiemurtelua mullassa, lintujen ja kalastajien ahkeraa välttelyä, sekä kotikolon kaivertelua omenoihin. Kuitenkin monen monituisen vuosikymmenen päästä hänen erikoislaatuisuutensa alkoi korostua, hän kun jatkoi elon tiellä hänen perheensä ja ystäviensä maatuessa pölytomuksi. Kesti vielä muutama sata vuotta, ennen kuin Mato Katala itse alkoi tajuta oman ainutlaatuisuutensa. Hän ei pelkästään ollut pitkäikäinen, vaan hänen ajatuskykynsä kasvoivat vuosi vuodelta: hän oli ehtinyt vaihtaa ajatuksia Metusalemin, Pythagoraan ja Ciceron kanssa, kunnes vuoden nolla tietämällä hänen ajatuskapasiteettinsa oli jo ylittänyt ihmismielen, eikä tyhjänpäivänen argumentointi arvaamattomien kaksijalkaisten kanssa enää kiinnostanut Mato Katalaa. Hän ennusti Rooman raunioitumisen, ja niinpä hän ryhtyi kaivamaan ennätöksellisen pitkää tunnelia kohti salaperäisiä itämaita, joissa hän oli kuullut aikakauden suurimpien ajattelijoiden asustavan.

Pettymys oli Madolle katkera pala hänen tajutessaan näiden itämaiden asukkaiden olevan yhtä sodanhimoisia kuin länsimaiset kollegansa. Jo hetken hän ehti suunnitella elämänsä lopettamista hyppäämällä mereen, kunnes hän kuuli merimiesten keskustelen aavan lätäkön tuolla puolen olevasta satumaasta. Mato heitti kolikkoa, ja neiti Fortunan suostuttelemana hän päätti matkustaa tuonne satumaahan kokeilemaan vielä kerran onneaan. Satumaa nimeltä Japani paljastui tutun sotamaiseksi tantereeksi, jonka asukkaat ajattelivat kovin kaavamaisesti. Mutta kirsikankukkien ja Fuji-vuoren kauneus sai hänen sydämensä sulamaan, ja niinpä hän päätti asettua asumaan nousevan auringon maahan.

Mato Katala eli japanilaista elämäänsä kaasupoljin aina pohjassa. Kesäisin hän möyri maanviljelijöiden elintoimet pilalle; syksyisin hän kaiversi paikkakunnan mehevimpään omenaankotikolonsa, jossa hän asusti mukavasti alkutalveen saakka. Talvet hän vietti syvällä maan alla myyrien touhuja seurailleen, ja keväisin hän vaelteli uutta elinpiiriä etsiessä. Näin Katala eli lähes pari tuhatta vuotta, kunnes vuonna 1999 hän oivalsi kuka oli: Valittu.

Tuona maailmanlopuntunnelmallisena vuonna 1999 maailmassa eli kolme Valittua: Mato Katala, Hopeanuoli ja Azuki. Näistä viimeiseen, Azukiin, tutustumme myöhemmin. Historiankirjat eivät kerro, kuinka monta Valittua maailmassa on aikaisemmin taapertanut ja keitä nämä olivat. Mato Katalan elämäkerta on kuitenkin hyvin tiedossa, ja Hopeanuoli eli pitkän elämänsä tietämättä perimmäistä luonnettaan. Aikaisemmin nähty piipahtelu toisten ajatuksissa sekä yleinen hyvä onni elämässä olivat kuitenkin ilmiselvä osoitus Hopeanuolen harvinaislaatuudesta taustasta.

Mato Katalan onni oli kuitenkin loppumaan päin. Omena, jossa sijaitti Mato Katalan tuorein koti kotoisa, oli lojunut maassa kuin tarjottimella, ja sinisilmäisyyden aallossa Akame oli napostellut sen poskeensa. Akame ei kuitenkaan tiennyt, että Kummasedän joukot olivat myrkyttäneet tuon omenan unilääkkeellä, ja niinpä Hopeanuolen lähdettyä pois Akame makasi pian yksinään sikeässä unessa valmiina dognapattavaksi.

Huonompaa ajoitusta elämän päätökselle ei Mato Katalalle olisi voinut suoda. Hänen älykkyytensä oli saavuttanut lakipisteen, jossa hän tunsi olevansa yhtä maailmankaikkeuden kanssa: hän näki, kuuli ja tunsi kaiken, ja hän pystyi lukemaan kaikkien elollisten olentojen ajatuksia, ja nyt hän oli hyvin lähellä kykenemään ottamaan maailman hallintaansa. Mutta avatessaan omenakotinsa ulko-oven hän näki, miten vatsahapot aaltoilivat joka puolella ja kuinka hänen asuntonsa seinät syöpyivät silminnähtävällä nopeudella. Alle pikosekunnissa hän tajusi lorunsa olevan lopussa.

”Tämäkö on vuosituhansia kestäneen elämäni kruununjalokivi? Syöpyä kuoliaaksi pimeässä ja kosteassa vatsalaukussa? Hyvä on sitten, jos näin on käyvä. Mutta minä nauran sinulle, maailma. Minä nauran sinulle päin kasvoja, sillä minä olen...”

Ja Mato Katalan elämä loppui tasan siihen paikkaan mahahappokuohuaallon syöksyessä hänen päälleen.

IV Jäähyväiset Kummasedälle

"Atsaleat kukkivat tänään kauniisti", tuumaili Akame. Hänen edessään oli ruukullinen noita kauniita mutta hengenvaarallisen myrkyllisiä kukkia, jotka toivat väriloistoa kylmään huoneeseen mihin hänet oli vangittu. Hän tunsu jäsenensä jäykiksi, eikä hän löytänyt itsestään voimaa nousta pystyyn. Kaunis illuusio siitä, että hän olisi oman mielensä ja ruumiinsa herra, oli rikottu. Ei ollut epäilystäkään, että hänet oli myrkytetty atsalean medellä. Vanha Yakuza-koirien tempu.

"Miltä kuulostaisi lautasellinen käristettyä Hopeanuolta?"

Akame hätkähti.

"Hänen verestään saamme herkullisen aperatiivin."

Kaksi arpien peittämää toosa-koiraa ilmestyi tyhjältä. He nuuskivat Akamea, nyrpistivät nenäänsä ja alkoivat herjata ja potkia häntä.

"Teidän on turha uhkailla minua. Hopeanuoli päihitti teidät jo kerran, joten valmistautukaa anelemaan armoa."

"Varo sanojasi, Igan poika. Meidät on valmennettu erittäin tappavaksi. Ellet suosiolla antaudu, saat valmistautua elinvoimasi murskaavaan tappioon."

Nauraa räkättäen Yakuza-koiraparivaljakko poistui huoneesta jättäen Akamen avuttomana makaamaan mustelmien peittämänä.

Kuukausilta kestäneen tunnin jälkeen Akame tunsu voimiensa palanneen, ja hän alkoi tutkia huonetta tarkemmin. Huoneen

nurkassa lojui vanha, rapistuneen näköinen gramofoni, jonka päällä makasi pölyn peittämä savikiekko. Akame alkoi pyörittää vipua. Rahiseva ääni täytti huoneen jokaisen sopukan:

*Siluetit taipuivat salin läpi,
leikkasin niistä irti sinut.
Tunsin juopuvani, kun kysyin:
"Haluatko tanssia kanssani sambaa?"*

*Äänet vaikenivat tyhjiössä,
loin uuden katseen kuvajaiseesi,
jaoin tilan kanssasi ja kysyin,
"Haluatko tanssia kanssani sambaa?"*

"Haluatko tanssia kanssani sambaa?"

"Haluatko tanssia kanssani sambaa?"

"Ha-

-ha-

-ha-

-ha"

Siinä samassa huoneen ovi lăsähti auki, ja sisään ponkaisi veren ja haavojen peittämä Hopeanuoli.

"Se on nyt ohi, Akame. Kummasetä on kuollut. Yakuza-koirajärjestöä ei enää ole. Me voitimme."

"Tehokasta toimintaa, niin kuin aina", Akame vastasi ja poistui huoneesta Hopeanuolen selässä.

V Maailmanloppua odotellessa

Yakuza-koirat on siis päihitetty, joten tähän väliin on sopiva kurkistaa Kaksoissolan koiraparatiisin arkielämään ennen kertomuksen toisen osan alkamista.

Kaksoissolan koiraparatiisin perimmäisenä tavoitteena on tarjota kaikenkarvaisille ja -karvattomille koirille lepo- ja turvapaikan maailman ja ihmisten helseestä. Avara vuoristosola ja vapaaehtoisvoimin toimivat koirapartiot takaavat turvallisuudentunteen, ja alati ahkerat kaivurikoirat luovat uusia kotoluolia kaikille, joille omaa kotia ei ole suotu. Terveellinen ja raikas vuoristoilma takaa erityisesti kaupunkikoirille virkistävää vaihtelua sekä tutkitusti elinajanodotteen pidennystä.

Kaksoissolan koiraparatiisi tarjoaa päivittäisiä aktiviteetteja ja palveluja ikään katsomatta. Metsästysreissut tyydyttävät suurimmankin metsästyskoiran tarpeet, ja toisaalta harmaiden aivosolujen aktivointiin on tarjolla niin elämyksellisiä teatteriesityksiä kuin Lassie-tason aivopähkinöitä. Perheellisille omaa aikaa tarjoaa vuorokauden ympäri toimiva pentuhoitola. Ja Hopsmannin tavaratalosta löytää niin päivittäiset herkkuateriat kuin kotikolon sisustuskalut.

(Näin sivuhuomautuksena mainittakoon, että koirien keskimääräinen huumorintajun taso ei ole päätä huimaava, ja niinpä komedianäytökset lähinnä yltävät piirakka päin pläsiä -tason huumoriin.)

"Kaksoissolan koiraparatiisissa ei tekeminen koskaan lopu!"

Millaisia asukkaita Kaksoissolan koiraparatiisissa sitten oleskelee? On kauniita ja rohkeita; varakkaita ja parrakkaita; uhmaikäisiä ja ylemmyyskompleksisia; sekä muita mönkiäisiä ja öttiäisiä. Näistä on Kaksoissolan koiraparatiisin eliöstö tehty. Lisäksi Kaksoissolaan saapuu vierailijoita ja pysyviä asukkeja mitä eksoottisimmista paikoista, kuten seuraavassa koirakahvila Vuhvelissa käydyssä keskustelussa käynee ilmi:

"Andalusialainen koira. Koko tyyppi on niin surrealistinen, ettei mitään rajaa."

"Ja tuo on Generalissimo Sniff, jonkun banaanivaltiota karkotetun el presidenten suosikkihurttu."

"Ja minä olen suomalainen Tomppeli. Isäntäni karjui aina innoissaan tuota sanaa, eli varmasti se jotakin komeaa meinaa!"

”Ne ketaleet vain taaplasivat tyylikkäästi pois paikalta sanaakaan sanomatta. Röyhkeätä, huudan minä!”

”Mutta Azuki, ymmärräthän, että jatkuva manailusi maailmanlopusta ei erityisemmin herätä myötätuntoa ja luottamusta.”

”Pahkat ja siat! Kyllä te kaikki olette jo saaneet todeta kykyjeni toimivuuden. Muistakaa Torahammas!”

”Väitteesi, että kivilinna olisi rakennettu tulivuoren päälle? Ei sitä mitenkään ole todistettu. Kaikki väitteesi voivat olla yhtä hyvin puuta heinää.”

”Sinäkö, rivikoira numero 637, väität minun, Azukin, maahan kaivetun pavun ja oraakkelin, olevan halpamainen huijari? Helppohan sinunlaisesi pikkumielen on moista väittää, kas kun sinun ei tarvitse valvoa pitkin yötä aivoihisi sinkoutuvien signaalien vuoksi! Pahkat ja siat – ei minun sinun kanssasi tarvitse väitellä. Mene hakemaan päällikkösi tänne ja sassiin. Muuten teitä kaikkia kohtaa pikapuoleen tukalat paikat.”

Kuten voimme huomata, Azuki, tuo kolmas Valittu, on tuonut kykynsä esiin hyvin näkyvällä ja äänekkäällä tavalla. Mutta toisin kuin Mato Katalan ja Hopeanuolen tapauksissa, Azukin kyvyt ovat vielä toukka-asteella. Vaikka hän ilmeisesti jo kykenee vastaanottamaan erilaisia signaaleja elävistä ja elämättömistä olioista ja esineistä, hänellä on edessään vielä pitkä matka ajatusmatkusteluun toisten mieliin, puhumattakaan vuosituhansien matkasta universumin valtiaaksi. Mutta älkäämme antako tämän asian häiritä, sillä Azuki on kaikesta huolimatta ehta Valittu ja vieläpä oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Ja olihan ylipäällikkö Hopeanuoli hänen puolellaan, toinen Valittu kun on.

Hopeanuoli oli tutulla paikallaan ihastelemassa kukkivia atsaleita. Ikävä välienselvitys oli kuitenkin tulossa uteliaan ampiainen lentäessä kohti Hopeanuoli-kukkaa. Hopeanuoli-kukka hätisteli koiramaisilla tassuillaan ärsyttävää pörisijää, kunnes molempien mieli oli kiehumispisteessä.

”Mokoma lurjus! Nyt kyllä pistän!”

Ja niin ampiainen pisti Hopeanuolta suoraan takapuoleen. Molemmat osapuolet poistuivat paikalta kiukusta kihisten.

Maatessaan ensiapupisteellä Hopeanuolen läpi virtasi kalmankylmä aalto. Jotakin paha oli tulossa. Jotakin paljon, paljon pahempaa kuin piikki takapuolella.

”Se on pian täällä.”

Azuki oli onnistunut lähettämään elämänsä ensimmäisen ajatusviestin. Siinä samassa Hopeanuoli pongahti pystyyn kesken hoitoproseduurin ja laukkasi atsalealaakson lähellä sijaitsevalle mäennyppylälle, jossa yksinäinen vanha kirsikkapuu vartioi laakson rauhaa. Puun vieressä pieneen multakekoon haudattuna Azuki sitten oleskeli niin kuin ajatteluun kykenevä papu mitenkään saattoi oleskella.

”Miten tämän nyt mahdollisimman uhkaavasti sanoisi... Koh-ta on paha merrassa? Peto on irti? Ne jyrää meitin?”

”Azuki, tahtoisin uskoa sinua, mutta ennustuksesi saisi olla vähän tarkempi. Mikä meitä oikein uhkaa ja milloin? Ja pystymmekö mitenkään estämään sen?”

”Rakkaalla maailmantuhoajalla on monta nimeä: Lavos, Antikristus, ufoukot, Joonas Hytönen... Valitse niistä omasi.”

”Mitä oikein tarkoitat?”

”Sitä, että tässä tilanteessa nimillä on vähiten merkitystä. Olennaisinta on, että meitä vastassa on jotakin hyvin suurta ja paha. Paljon pahempaa kuin Akakabuto, sudet tai Kummasetä. Liian moni meistä tulee kuolemaan liekkien savun peittäessä taivaan. Paratiisistamme jää jäljelle vain Torahammas sekä kasa silputtuja ruumiita.”

”Mutta jos se on elävä olento, sillä on oltava heikko kohtansa. Meidän on vain osattava varautua.”

”Ennustuksillani on tapana toteutua. Mutta jos välttämättä tahdot, ala oitis kerätä rohkeita ja voimakkaita sotureita uudeksi armeijaksesi. Tulet tarvitsemaan niistä jokaista.”

Mutta sitä ennen piipahdetaan lyhyesti Higashinarusen kylässä utelemassa mitä väki puuhailee näinä maailmanlopun aikoi-na.

VI Inhimillinen hetki

”Kunnanjohtajan kuoltua tämän kylän asiat ovat menneet alamäkeä pelkästään alaspäin.”

”Totta haastat, Goru. Taas saa olla tiliä tyhjentämässä. Tiedä milloin tämäkin paikka menee konkurssiin.”

”Kädet ylös, tämä on ryöstö!”

”Mitä sinä siinä alat meitä vanhuksia kiusata! Minä mitään käsiä ala nostella – vasta viime viikolla pääsin sairaalasta olkapääleikkauksesta.”

”Meni maku tästä kaikesta. Tule, Marimekko. Ehditään me hoitaa pankkihommat myöhemminkin.”

”Ja niin sitten tehdäänkin. Halvatun nuoriso. Aina saa olla li-tomassa kun ne ruikkii kylään minkä laittamiseltaan ehtivät.”

”Kytke ne Helvetin kivet!”

”En kutsunut sinua kylään kommentoimaan Go-taitojani. Sitä paitsi oma ryhmäsi on jo kuoleman oma.”

”Minä sitten inhoan tätä peliä. Ja lopeta jo sen polkkapossun imeskely. Haluan, että kuulet ehdotukseni.”

”Ai sen, että menisimme keräämään Kaksoissolan koirien lantaa ja myisimme sitä eteenpäin lannoitteena? Huonompaa ideaa en ole kuullut sitten Papukaijarockin.”

”Ei sitä, vanha homekorva, vaan että jatkaisimme Kaksoisso-
lan kadonneen aarten metsästystä.”

”Pölhökustaan juttuja. Mammonamasiina on ehta myytti. Ne
suomalaiset pisnesmiehet sekosivat jostakin aivan muusta. Var-
masti niistä piskeistä.”

”Mutta entä edeltäjäsi? Manikomella oli jotakin hampaiden
välissä koskien Kaksoissolaa.”

”No ne piskit tietysti! Eihän niistä ole muuta kuin riesaa. Pää
vain poikki kaikilta, niin rauha palaisi maahan.”

”Ei, Manikomella oli tähtäimessä jotakin muuta. Miksi hän
muuten olisi vaellellut Kaksoissolassa niiden piskien seassa?”

”Sekopää mikä sekopää. Kymmenluku kunnanjohtajana ei tee
kenellekään hyvää. Itsehän tässä olen istunut kyseisen viran
pallilla vasta kuukauden ja nyt jo uhkaa kulmakarvojen lähtö ja
nenän liikakasvu.”

”Miksi sitten pyrit mokomaan virkaan? Olisit seurannut isäsi
jalanjalkia. Mononhioja on kunniallinen ammatti. Atari.”

”Nyt listin sinut.”

”Monet tarinat ylistävät japanilaista Koben naudanlihaa, eikä
mikään ihme. Koben lihaa tuottavan lehmärodun virallinen
nimitys on wagyu. Japanissa merkittiin ensimmäinen wagyu-
lehmä kantakirjaan vuonna 1830. Aluksi näitä eläimiä käytettiin
vain työjuhtina, koska Japanissa ei syöty naudanlihaa. Myö-
hemmin 1800-luvulla risteytettiin tämä aasialainen villi nauta
eurooppalaisten nautojen kanssa. Vasta toisen maailmansodan
jälkeen alettiin nautoja teurastaa syötäväksi ja havaittiin, että
niiden liha oli herkullista – itse asiassa niin herkullista, että
naudat julistettiin kansallisaarteeksi ja lihan vienti Japanista
kiellettiin.”

”Selvää pässinlihaa.”

”Koben lihasta on liikkeellä paljonkin erilaisia juttuja teu-
raseläinten juottamisesta ja hieromisesta joko oluella tai viskillä.
Totuus on, että naudat saavat koko elämänsä ajan sitä ruokaa,
josta ne itse eniten pitävät, minkä lisäksi ne juovat useita litroja

olutta ja jopa sakea. Pari kuukautta ennen teurastusta nautoja hierotaan ahkerasti, mikä pehmeyttää lihaa ja parantaa rasvan tasaista jakautumista lihaksiin. Wagyu-lihan rasva sisältää jopa 70 % monityydyttämättömiä rasvahappoja, kun tavallisessa pihvilihassa niitä on noin 50 %. Tuottajat sanovatkin, että wagyu-liha olisi suorastaan terveellistä, kuin Benecolia söisi. Hyvän makunsa takia lihaa on sanottu lihan kaviaariksi.”

”Asia on pihvi.”

”Rasva on hyvin pehmeää ja sulaa jo lähes huoneenlämmössä, joten pihviä ei voi paistaa kovin kuumalla pannulla, eikä missään tapauksessa läpikypsäksi. Koben lihaa ei sovi paistaa miten satuu. Jos sitä kypsentää liian kauan eikä paistolämpötila ole riittävä, rasva sulaa ja seurauksena on kuiva, mauton pihvi. Pannun tai grillin on oltava todella kuuma ja paistoaika on mieluummin sekunteja kuin minutteja. Rasvaa ei pannulle tarvitse lisätä. Lihan on ehdottomasti jäätävä punaiseksi sisältä. Suolaa ja pipuria lisätään vasta tarjottaessa.”

”Eukko, tänä iltana herkutellaan.”

”Ruma.”

”Jotkut heikkomieliset väittävät, ettei makuasioista sovi kiistellä. Kylmä totuus on, että jokaisen taidemakua on kasvatettava ja kypsytettävä, tai muuten se jää taaperoikäisen asteelle. Monelle on näin käynyt, esimerkkinä sinä.”

”Haista Homeros. Tämä on taidetta pienellä t:llä. Jonkun vänkerömielen nopeasti kyhäämä tekele. On aivan turha väittää, että tämä moska nostaisi kylämme japaninkartalle.”

”Haistele omaa taaperon vääntämää taidetajuasi. Monsieur Bisque on nero, jolla on edessä suuri tulevaisuus kubismin alalla. Ilmiselvä seuraava Suzie Ite.”

”Piski mikä Bisque. Rikkonaista geometriaa ja elottomia viivoja. Mestartiteokseksi tästä ei ole nimeksikään. Tällainen ei mene myydyksi edes kujakaupassa.”

”En enää jaksa väitellä kanssasi. Painun tästä vahtaamaan Lucio Fulcin zombifilmejä.”

”Tämä on taidetta pienellä t:llä.”

VII Maan alla

”Muutaman valonkierron jälkeen paha on merrassa!”

”Vieläkö se jaksaa hokea maailmanlopunhourettaan? Lopeta valittaminen ja yritä sen sijaan selvittää, mikä meitä oikein uhkaa!”

Azuki meni itseensä. Pian hän vastaanotti seuraavia huolestuttavia viestejä:

”Ravitkaa minut rasvalla ja ihralla. Antakaa minun sitten paisua rauhassa.”

”Tuokaa Pojalle nopeasti ruokaa. Kaikki koirat vain raakana, ei tarvitse nylkeä. Hoputihop!”

”Poika kasvaa niin nopeasti, ettei koiravarastomme tahdo enää riittää. Meidän on pian hyökättävä Kaksoissolaan ja kaappattava koko lauma Pojalle ruokapalaksi.”

Azuki hikoili ja tärisi. Häntä helpotti ajatus, ettei maailmaa uhannut Joonas Hytönen, mutta häntä pelotti ajatus, että todellinen uhka oli paljon lähempänä. Itse asiassa suoraan hänen alapuolellansa.

”Hyvät kanssalaumalaiset. Minulla on teille karmivaa kerrottavaa. Meitä uhkaa jalkojemme alla alati pullistuva läskimooses.”

”Onko kyseisellä mooseksella nimikin?”

”On. Poika.”

”Azuki, olen aina tiennyt että olet höpö, mutta nyt sinä viimeisen temppusi teit. Kaivan sinut maasta ja syötän villisioille (jotka syömme jälkeensä).”

”Olen aina puhunut totta, ja niin puhun nytkin. Vaikeaa tämä tällainen on niellä, mutta on meitä ennenkin uhannut moni eriskummallinen outous. Säästä siis uhkauksesi, ja ala sen sijaan valmistautua seuraavaan suureen taisteluun.”

Mutta Poika söi tarinan loppuosan. Vain aika yksin tietää, onko mitään pelastettavissa.

Loppu (väliaikaisesti?)

Vuosi on 1999, 13 vuotta Akakabuto-karhua käydyn sodan jälkeen. Kaksoissola-projekti oli unelma, jonka tuli estää uuden sodan syttyminen luomalla paikka, jossa koirat, karhut ja ihmiset voisivat ratkaista erimielisyytensä rauhassa. Mutta selviääkö Kaksossola uuden vuosituhannen puolelle, kun rauhaa uhkaa niin Yakuzan koiralauma, ihmisten alati kasvava epäluottamus kuin maailmanlopun ennustuskin...

Kaksoissola 2000 on Suuren trilogian päättävä neljäs osa. Trilogian tarinat käsittelevät Yoshihiro Takahashin luoman Hopeanuoli- eli Ginga-sarjan tapahtumia sekä sen ainutlaatuista suosiota Suomessa viihdyttävässä ja välillä varsin hämmästyttävässäkin muodossa.

Suuren trilogian osat:

- I Suuri keskustelu
- II Suuri vallankumous
- III Suuri hanke
- IV Kaksoissola 2000

toisvisio.neocities.org/hopeanuoli
Kannen kuva: Toei Animation
Kansi: Toisvisio